

קינג'קונג - מה נשתנה?

היפה והחיה. היפה היא נערה בלונדית חסובה, החיה היא גורילה המתנשאת לגר בן של 17 מטר. סיפורי-האהבה ביניהם היה לאחד הסרטים המפורסמים ביותר של שנות ה-30' וחזר להיות אחד הסרטים היקרים ביותר של שנות ה-70'. ליפה קראו פעם אן, והיום קוראים דוואן. אבל איש אינו זוכר אותה בדיוק. לחיה קוראים קינג'קונג, ואיש לא שכת. אותה. אפילו אלה שמעולם לא ראוה, יודעים שמדובר במשהו ענק, מפחיד, אימתני. ואתו הי פלאקאט המראה את קונג מחזיק ביד אחת את האנטנה שבראש האמפייר סטייט בילדינג ומפיל בידו השנייה את המטוסים שתוקפים אותה, הפך כבר מוצג מוזיאוני לא רק לחובבי-הקולנוע.

הגורילה המאוהבת. הגרעין הערילתי בסרט, שיצא לאור לפני 44 שנים, ובזה שעומד להיות מוצג בישראל החל מן השבוע הבא, זהה. אונייה אמריקאית הנמצאת במסע באוקיינוס השקט. ועת שם אי שאינו מופיע על המפות. ועל האי, גורילה אדיר-ממדים. הגורילה חוסף נערה מן האונייה (ליתר דיוק, ילידי העיר חוספים אותה ומעלים אותה וזה לגורי-לה), ואנשי האונייה יוצאים להציל את החטופה. הגורילה מתאהב בנערה, ואהבתו מפילה אותה, בסופו של דבר, בידי אנשי האונייה. הלווקים אותו לגיוריורק כדי להציגו לפני הקהל הרחב כפלא השמימי של העולם. אבל קונג מצליח להשתחרר מאוקייה, לוכד שוב את נערתו, מטפס אל ראש הבניין הגבוה בעיר, ושם הוא נקטל על-ידי כוחות-האוויר המזויינים.

זה מה שקרה, בתמצית, ב-1933, כשי קינג קונג המקורי יצא אל המסכים. וזה גם מה שקורה היום, כשקינג קונג שדינו דה-לורנטיס, הסרט היקר ביותר מאי קלי-אופרתה, עורך את הופעתו המחודשת. אולם, סביב השלד העלילתי השתנה האופי של הבשר שינוי יסודי. פעם יצאה האונייה האמריקאית אל מחבלי האוקיינוס נוס השקט, כדי למצוא אתרים נדירים לצילום סרט. ראש-המישלחת היה במארי-מפיק, מעין שילוב בין דמויותיהם של

קינג קונג הגורילה המאוהבת

מריאן קופר וארנסט שדסאק, הללו, שני יוצרי-הסרט, הרפתקנים מובהקים שגודעו לפניכין במסעות נועזים למקומות שרגל האדם הלבן לא דרכה בהם, מסעות שמהם הביאו סרטים בעלי עלילה סכמתית בלבד, התרכזו בעיקר בצילום מראות שהיו זרים לחלוטין לעולם המערבי. (אין פלא שהי דמות הקולנועית דומה לשניים אלה, אם זוכרים שמחברת התסריט, רות רוו, היתה אשתו של שדסאק, ושותפה לחלק מן המסעות).

הגירסה החדשה התקדמה עם הזמן. הי אונייה אינה מחפשת עוד אתרי-צילום, אלא נפט. בראשה, איש-מינהלה שאפתן של חברת-נפט ענקית, החולם על גילוי המרבצים הגדולים בעולם, שיתנו בידי חברתו את המפתח לפיתרון משבר האנרגיה.

גיבורה אחרת. בסרט הראשון היתה גירסת המספרים רצינית לחלוטין. הם רצו לעשות סרט הרפתקתי במלוא מובן המי (המשך בעמוד 44)

קוקאין לעידוד

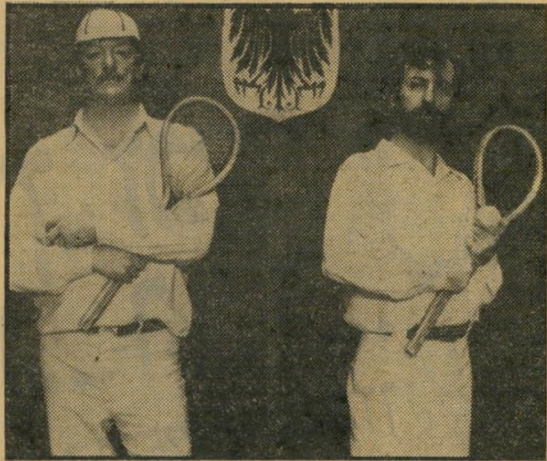
האישיות

הבלש והמסומם (תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) - הסופר האמריקאי ניקולס מאייר, שכתב את הסיפור שעליו מבוסס סרט זה הפגיש בו, דימוינית, את שרלוק הולמס, גדול בלשי הסיפורות, עם דוקטור זיגמונד פרויד, אבי הפסיכואנליזה, שבדרכו שלו היה גם הוא בלש של הנפש, שפיענה רמזים וסמלים בחלומות חוליו כדי להגיע לגורמי המחלה עצמה.

כפי שנראה הדבר בסרט, הולמס (המשתמש גם בספריו של קונן דויל בקוקאין לעידוד האישיות) הוא חולה מחלת-רדיפה, נרקומן שאינו יכול להיפטר מהתמכרותו לסם, והוא מובל בעורמה לווינה על-ידי ידו הדוקטור ווטסון ובעזרת אחיו, מייקרופט, כדי שיוכל לקבל שם טיפול מדוקטור פרויד, שערך בעצמו ניסיונות שונים בשימוש בקוקאין כבסם-מרפא (זוהי עובדה היסטורית, לא המציאה של הסרט).

הסרט משחק ללא-הרהר בתרגילי ציטטות, הן מפרויד והן מהולמס, בין אם מדובר בתסביך-האדיפוס הדוהר שביסוד התמכרותו של הבלש לסמים, אם בסיטויו, שבהם מופיעות דמויות מן החקירות המפורסמות שלו (כמו כלבי באסקרוויל), או בסכנת סוסים לבנים המאיימים לרמוס את השניים באחת הסצנות (הסוס הוא סמל מיני, לפי פרויד, בחלומות חוליו). השיגעונות הפרטיים המציצים מדי פעם בכל אחת מן הדמויות, במהלך העלילה, עשויים לבדח

קמפ וארקין: שיגעונות פרטיים

את מי שמתמצא בדמות הספרותית של הולמס ובחיי פרויד. לכך יש להוסיף צמד שחקנים וירטואוזיים, ניקול ויליאמסון (הולמס) ואלן ארקין (פרויד), המגייסים את כל תעלולי המיקצוע לעזרתם, וצוות שחקני מישנה מוצג-לחיים לא-פחות. הבמאי הרברט רוס, יכול לזקוף לזכותו מהתלה הביבה מאד.

הכל בגלל

נולאך אחד

הגן (פאר, תל-אביב, ישראל) - זקן תימחוני מסרב למכור את גנו שבמרכז ירושלים, משום שי לדעתו, רוח אלוהים נחה על גן זה. תחנוני אשתו, שאינה יכולה לראותו עמל קשה כל-כך על עבודת הגן, ושל בנו - הזקוק לעזרה כספית כדי לשפר את מצבו הכלכלי - שיענה להצעה נדיבה של קבלן עשיר, ונפלות על אוזניים אטומות. וכאשר מופיעה נערה מוזרה, המסתתרת בגן מפני שלושה פירחחים רכובים על אופנועים, נדמה לו לזקן כי מלאך משמיים בא לאשר את צידקת אמונתו. מה עוד שה, "מלאך" מסתובב בגן בעירום מלא.

כדי שלא יישאר ספק ביחס לסמליות של הסיפור, הוא מוגש למן הרגע הראשון בשילוב של מיסתורין ומיס-טיקה, כשהדמויות ממעטות לדבר והמוסיקה, יחד עם הרבה אפקטים ציבעוניים מאד בצילום, אמורים ליצור את האווירה האגדית שעליה מושתתת העלילה. אשר לשאלה מה כל זה אמור לסמל, הסרט משאיר את כל האפשרויות פתוחות, וניתן לפרשו לכמה כיוונים. זה יכול להיות סיפור על ג'ערן אבוד, שבני-האדם מחי מציגים אותו בשל חוסר האמונה והקטנוניות שלהם. זה יכול להיות מעשה במלאך טהור וזך, המוצא לו מפלט בחלקתו של הצדיק היחידי בירושלים מפני הגשמיות הגסה של בני שנות ה-70'. מאידך, זה יכול להיות גם מעשה בנציגות כוחות האופל, המסתתרת מאחרי חזות טהורה

אופיר וגריפית: כוחות האופל

נצחה, על-מנת לפתות את הצדיק האחרון. אפשר להמשיך לשחק במישחק הניחושים עוד זמן רב, וחולשתו של הסרט היא דווקא בכך שהוא מניח יסודות לכל מיני הנחות, מבלי לפתח אף אחת מהן עד הסוף. למען האמת זהו נסיון סיגנוני שקשה להצליח בו.

ניחוח של

חאלטורה

הכל יקורה ב-CAR WASH (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) - יום אחד בתחנת-דלק, אישם בחוצות העיר לוס-אנג'לס. בעל-הבית יהודי, כל הפועלים כושים, מן הרמקולים של התחנה בוקעת ללא-הרהר מוסיקה של תחנת-שידור מקומית, לקוחות נכנסים ויוצאים, יציאות מסתובבת כל הזמן סביב התחנה, מנסה להשיג מישהו בטלפון, מבלה שעות בשירותים, הקופאית (לבנה) מוצאת לה רודולף ולנטינו, בנו של בעל העסק מנסה להיות סוציאליסטי, וכן הלאה.

בקיצור, אוסף של אפיזודות קצרצרות, הבנויות בעיקר על הווי כושי, אפיוזודות הלוקות הן במקוריות והן בעומק. קשה לומר שמדובר בסרט ריאליסטי על בעיות השחורים באמריקה (המבקרים הכושים, שם, שונאים את הסרט בשל צביעותו), והרעיון של ליווי מתמיד בפיזיוני פופ, האמורים להיות כאילו הרקע האמיתי והמדוייק ביותר של התקופה (בערך כמו באמריקן גראמיטי), אינו עולה יפה. אשר להומור, זה נעזר מדי פעם בהפרשות שונות של הגוף, כדי לעורר צחוק, והלצה גאונית כמו תיבול כריך בתבילן חריף במיוחד, מזכירה את שארי-הרוח של הקור

מדיות הישראליות הפחות-מצחיקות. אין טעם להזכיר את השחקנים הרבים הנוטלים בו חלק, מאחר שחלקו של כל אחד מהם קטן וצנוע מדי, הופעתו של הקומיקאי ריצ'רד פרייאור כמטיף דתי מזויף,

מוריס וסרנה: האומנם צביעות?

ושל האחיות פוינטר כארבע ממעריצותיו, מעלים ניחוח של מה שקרוי בעיברית מדוברת, "חאלטורה". בסך-הכל, זה נועד להיות מוצר-צריכה לקהל מאד מסויים, בארצות-הברית. משוהו כמו סירטי הבורעקאס שלנו, אך באיכות טכנית גבוהה יותר. וזאת עדיין אינה מהמאמה.